

**CITAREA ȘI COMUNICAREA ACTELOR
DE PROCEDURĂ ÎN PROCEDURA INSOLVENȚEI –
ART. 42 DIN LEGEA NR. 85/2014**

Prof. univ. dr. Ioan ADAM

Facultatea de drept Universitatea „Transilvania” Brașov
avocat Baroul Brașov

Abstract

The summoning of the parties, as well as the communication of any procedural documents, conventions and notifications, shall be made through the Insolvency Proceedings Bulletin, except for two situations, respectively, where the communication of summonses, convocations and notifications is made to the participants in the process, whose headquarters, domicile or residence are abroad, and in which the communication of procedural documents is prior to the opening of the proceedings and the notification of the opening of the proceedings, when the proceedings will be conducted in accordance to the provisions of the Code of Civil Procedure.

The publication of procedural documents, or, as the case may be, of court rulings in the Insolvency Proceedings Bulletin replaces, from the date of their publication, the summoning, the calling and the notification of procedural documents made individually to the participants in the trial, which are presumed to be fulfilled at the time of publication.

As regards the notification of the debtor's creditors by the judicial administrator / liquidator, immediately after the opening of the insolvency proceedings, for the purpose of formulating possible claims, it will also be done according to the provisions of the Code of Civil Procedure.

Although the legislator has established that the time limit for filing claims is a period of decay, it has also established the possibility of reinstating the appeal in due time for the debtor before the opening of the insolvency proceedings, who was not notified with the start of debtor's insolvency proceedings, according to the provisions of the Civil Procedure Code.

Key words: *Bulletin of insolvency proceedings, judicial administrator, liquidator, period of decay, reinstating the appeal.*

1. Modul de citare și comunicare a actelor de procedură

În reglementarea actuală citarea părților¹, precum și comunicarea oricăror acte de procedură, a convocărilor și notificărilor se efectuează prin **Buletinul procedurilor de insolvență**².

De la regula potrivită căreia citarea, comunicare, convocarea părților se face prin Buletinul procedurilor de insolvență, există **două excepții**³, și anume:

a) comunicarea citațiilor, a convocărilor și notificărilor față de participanții la proces, al căror **sediu, domiciliu sau reședință se află în străinătate**⁴, este supusă dispozițiilor Codului de procedură civilă coroborate cu prevederile Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, și ale Regulamentului (CE) nr. 1.393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor”) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului, după caz. Așadar, pentru a evita orice confuzie se impune precizarea că creditorii (numai despre aceștia putând fi vorba când se folosește sintagma „participanții la proces”) care au sediul, domiciliul sau reședința în străinătate vor fi citați în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă coroborat cu prevederile cuprinse în regulamentele europene numai până la momentul deschiderii procedurii, urmând ca ulterior să se aplice prevederile art. 7 alin. 1 din lege.

b) comunicarea actelor de procedură **numai anterioare deschiderii procedurii și notificarea deschiderii procedurii** se vor realiza în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură civilă – art. 42 alin. 3 teza I. *Per a contrario*, după data deschiderii procedurii și notificarea acesteia, comunicarea actelor de procedură ulterioare deschiderii procedurii, în viziunea nouă a legii se va face numai prin intermediul Buletinului procedurilor de insolvență. Creditorii care nu au fost astfel notificați sunt considerați de drept în termenul de depunere a cererilor de admiterea creanțelor, prin depunerea unei cereri de admitere la masa credală și vor prelua procedura în stadiul în care se află la momentul înscrierii lor la masa credală.

Regulamentul CE nr. 1346/2000 al Consiliului prevede efectele publicității existenței unei proceduri de insolvență cu aplicabilitate în toate statele membre ale Uniunii Europene. Astfel, Regulamentul stabilește că, în considerarea tranzacțiilor, conținutul principal al hotărârii de deschidere a procedurii ar trebui să fie publicat în celelalte state membre la cererea lichidatorului și, dacă există un sediu în statul membru în cauză, s-ar putea cere ca publicarea să fie obligatorie, dar în niciunul din aceste cazuri publicarea nu reprezintă o condiție prealabilă pentru recunoașterea deschiderii procedurii în alt stat membru al Uniunii Europene.

¹ În doctrină s-a exprimat judicios opinia că trebuie făcută distincția între noțiunea de „parte” și cea de „participant” astfel că în procedura contencioasă vor fi citate în calitate de părți numai persoanele ale căror drepturi sau interese sunt supuse atenției instanței în condiții de contradictorialitate. A se vedea R. Bufan și editori coordonatori A. Deli-Diaconescu, F. Moșiu, *Tratat practic de insolvență*, Ed. Hamangiu, București, 2014, p. 180.

² Buletinul procedurilor de insolvență reprezintă publicația editată de Oficiul Național al Registrului Comerțului care are drept scop publicarea citațiilor, convocărilor, notificărilor și comunicărilor actelor de procedură efectuate de instanțele judecătorești, administratorul judiciar sau lichidator după deschiderea procedurii.

³ Pentru analiza în detaliu, a se vedea I. Adam, A.R. Adam, *Codul Insolvenței. Titlul II. Procedura insolvenței* (art. 1-5, 38-196, 197-203). *Comentarii și explicații*, Ed. C.H. Beck, București, 2016, p. 226.

⁴ Pentru detalii, a se vedea R. Bufan coordonator, *Tratat practic de insolvență, op.cit.*, 2014, p. 184.

Pe de altă parte, Regulamentul CE nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului a preconizat urgentarea procedurii de transmitere între statele membre a actelor, fiind aplicabil în toate statele membre. Potrivit acestui regulament, modalitățile de comunicare a actelor vizează transmiterea prin intermediul autorităților de origine și de destinație, transmiterea pe cale diplomatică sau consulară, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin notificare directă.

Mai multe țări membre ale Uniunii Europene au adoptat sistemul Buletinului Procedurilor de Insolvență pentru asigurarea citării, comunicării și notificării actelor de procedură specifice în materie de insolvență. Sistemul adoptat de țara noastră și gestionat de Oficiul Național al Registrului Comerțului a fost considerat performant și eficient la nivelul Uniunii Europene. În prezent se află într-un stadiu avansat, pe agenda Comisiei Europene, propunerea COM(2012) 744 de modificare a Regulamentului (CE) 1346/2000 care va cuprinde obligativitatea implementării unei rețele europene a Buletinelor Procedurilor de Insolvență din statele membre ale Uniunii Europene. Astfel, printre mai multe propuneri de modificare a acestui Regulament se regăsește aceea de obligativitate a publicității procedurilor de insolvență într-un registru electronic accesibil publicului și interconectarea registrelor naționale de insolvență. Prin rezoluția legislativă din 5 februarie 2014, Parlamentul European a modificat propunerea Comisiei Europene COM(2012) 744 de modificare a Regulamentului CE nr. 1346/2000, însă aceasta menține propunerea de interconectare a Buletinelor Procedurilor de Insolvență ale statelor membre ale Uniunii Europene.

Prevederile art. 7 din Legea nr. 85/2006, care reglementau modalitatea de citare, notificare și comunicare a actelor de procedură specifice insolvenței, similar prevederilor art. 40 din Legea nr. 85/2014, au fost declarate neconstituționale⁵ în parte, în măsura în care acestea se referă la persoanele fizice ori la persoanele fizice sau juridice cu reședința ori sediul în străinătate.

Acest text de lege este o aplicație normativă⁶ a principiului recunoașterii drepturilor existente⁷, (art. 42 alin. 3 teza a doua din lege) care tentează să soluționeze o chestiune delicată, relativ frecventă în practică. Rolul acestui text legal este acela de a nu permite ca un creditor cunoscut să fie decăzut din dreptul de a solicita înscrierea creanței sale, în condițiile în care nu a fost notificat referitor la deschiderea procedurii insolvenței asupra averii debitorului său. În acest scop, legea îi declară repuși de drept în termenul de formulare a cererii de admitere a creanței pe creditorii care nu au fostificați individual asupra deschiderii procedurii. La o primă vedere, interpretarea prevederilor art. 42 alin. 3 teza a doua din Legea nr. 85/2014, coroborate cu cele ale art. 99 alin. 1 și 3 din același act normativ, ar părea să impună concluzia potrivit căreia repunerea în termen de drept ar funcționa numai în cazul creditorilor

⁵ Decizia CC nr. 1137/2007 publicată în M. Of. nr. 31/15.01.2008.

⁶ A se vedea I. Adam, N. Adam, *Principiile procedurii insolvenței și drepturile și obligațiile participanților în reglementarea Legii nr. 85/2014*, în *Dreptul* nr. 10/2014, p. 15-16.

⁷ „Creditorii care nu au fostificați potrivit prevederilor art. 99 alin. 3 sunt considerați de drept în termenul de depunere a cererilor de admitere a creanțelor, prin depunerea unei cereri de admitere la masa credală și vor prelua procedura în stadiul în care se afla în momentul înscrierii lor la masa credală”.

nenotificați, dar înscrși de către debitor în lista creditorilor, cu excluderea celor cunoscuți, dar necuprinși în lista evocată. În realitate, sfera de aplicare a prevederilor art. 42 alin. 3 teza a doua din Legea nr. 85/2014 nu trebuie privită restrictiv și *trebuie să cuprindă inclusiv cazul acelor creditori care, deși erau cunoscuți de către debitor, nu au fost cuprinși de către acesta în lista creditorilor, fie în mod fraudulos, în scopul diminuării ilicite a masei credale, fie din simplă neglijență.* Într-adevăr, rațiunea tezei secunde a art. 42 alin. 3 din Legea nr. 85/2014 este aceea de a institui un remediu⁸ procesual în favoarea acelor creditori care, fără a se afla în culpă, nu ar mai putea participa la procedură ca urmare a decăderii din dreptul de formulare a cererii de admitere a creanței. Dispoziția legală evocată nu distinge în funcție de cauza care a determinat lipsa notificării – conduita culpabilă ori frauduloasă a administratorului judiciar, care omite să notifice creditorul înscris pe lista creditorilor sau conduita culpabilă ori frauduloasă a debitorului, care omite să înscrie creditorul pe lista creditorilor, provocând, de această manieră netransmiterea către acesta a notificării referitoare la deschiderea procedurii insolvenței. Incidența, în ambele cazuri descrise, a repunerii în termen de drept este impusă, așadar, de principiul de interpretare *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*. Pe de altă parte, *ubi eadem est ratio, ibi eadem solutio esse debet* și nu putem să nu remarcăm că rațiunea protejării creditorului cunoscut dar nenotificat reclamă aceeași soluție legislativă, indiferent de cauza lipsei notificării.

Neacceptarea acestei teze, pornindu-se de la premisa potrivit căreia teza secundă a art. 42 alin. 3 din Legea nr. 85/2014 nu ar putea fi citită decât la lumina art. 99 alin. 1 și 3 din aceeași lege, care nu instituie, în sarcina administratorului judiciar, obligația notificării individuale a tuturor creditorilor cunoscuți, ci doar a celor incluși pe lista întocmită de către debitor, este susceptibilă să creeze o situație de discriminare procedurală stupidă între creditorul nenotificat înscris pe această listă și creditorul nenotificat neînscris pe această listă, forțându-l pe acesta din urmă să solicite instanței de judecată, în mod tradițional, repunerea în termenul de formulare a cererii de admitere a creanței, în temeiul art. 186 C. pr. civ., raportat la art. 342 alin. 1 din Legea nr. 85/2014. În tot cazul, interpretarea restrictivă a prevederilor art. 42 alin. 3 din Legea nr. 85/2014, sub aspectul sferei de aplicare a acestora, este neconformă chiar cu principiul recunoașterii drepturilor existente ale creditorilor.

2. Notificarea persoanelor fizice

Referitor la notificarea persoanelor fizice în procedura insolvenței în practica judiciară⁹ s-a reținut că acestea trebuie citate potrivit prevederilor Codului de procedură civilă, având în vedere că Buletinul Procedurilor de Insolvență este o publicație care nu este gratuită, ori accesul la justiție trebuie să fie liber, conform art. 21 alin. 1 din Constituția României. Unul dintre principiile de organizare ale justiției este și cel privind gratuitatea justiției, iar potrivit acestuia părțile din proces nu pot fi obligate să își plătească costul citațiilor și al actelor de

⁸ A se vedea I. Adam, A.R. Adam, *Codul insolvenței, Titlul II. Procedura insolvenței (art. 1-5, 38-196, 197-203). Comentarii și explicații, op. cit.*, p. 228.

⁹ Dec. civ. nr. 60/17.01.2011 pronunțată de C. Ap. București, s. a V-a com., irevocabilă.

procedură îndeplinite din oficiu. Acest principiu are menirea de a asigura rolul preventiv al justiției, în sensul că actul de justiție folosește tuturor.

Se constată că în lege nu sunt cuprinse prevederi referitoare la citarea, notificarea și comunicarea actelor de procedură specifice procedurii de insolvență către persoanele fizice participante la procedura de insolvență.

Apreciem că și sub imperiul legii insolvenței, *chiar dacă legea nu prevede în mod expres, persoanele fizice care participă la procedura de insolvență trebuie să fie citate ori notificate la proces tot potrivit prevederilor Codului de procedură civilă*. O astfel de soluție contribuie la punerea în practică a principiului potrivit căruia procedura de insolvență trebuie să fie eficientă inclusiv prin mecanisme adecvate de comunicare și derulare a acesteia. De asemenea organele care aplică procedura trebuie să asigure respectarea drepturilor participanților la această procedură. De altfel, legiuitorul avea obligația și sub imperiul Legii nr. 85/2006 să modifice prevederile art. 7, în termen de 45 de zile, conform celor stabilite de Curtea Constituțională prin decizia de neconstituționalitate¹⁰ a acestei prevederi legale.

*Prin excepție*¹¹ de la regula citării, notificării ori comunicării actelor specifice procedurii insolvenței, prin Buletinul Procedurilor de Insolvență, notificarea actelor de procedură anterioare deschiderii procedurii și notificarea deschiderii procedurii se vor realiza potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă. De asemenea, *prima citare* și comunicare a actelor de procedură către persoanele împotriva cărora se introduce o acțiune, în temeiul dispozițiilor legii insolvenței, ulterior deschiderii procedurii, se vor realiza potrivit Codului de procedură civilă și prin Buletinul Procedurilor de Insolvență.

În litigiile care au fost promovate potrivit dreptului comun, după deschiderea procedurii insolvenței citarea debitorului se va face la sediul acestuia și la sediul administratorului judiciar/lichidatorului judiciar.

Instanțele de judecată au obligația să transmită din oficiu¹² actele specifice procedurii de insolvență, pentru publicarea acestora în Buletinul Procedurilor de Insolvență. În cazul în care debitorul este o societate tranzacționată pe o piață reglementată, judecătorul-sindic va comunica Autorității pentru Supraveghere Financiară hotărârea de deschidere a procedurii.

---

¹⁰ În acest sens art. 147 alin. 1 din Constituția României stabilește, în privința legilor și ordonanțelor în vigoare, constatate ca fiind neconstituționale, că acestea „și încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept”; Această prevedere constituțională este reluată, la nivel legal, prin art. 31 alin. 3 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în M. Of. nr. 807/03.12.2010. Pentru detalii, a se vedea S.M. Costinescu, K. Benke, *Efectele deciziilor Curții Constituționale în dinamica aplicării lor*, publicat pe <http://www.ccr.ro/uploads/RelatiiExterne/2012/CB.pdf>.

¹¹ În doctrină s-a exprimat judicios opinia că sentința/încheierea de deschidere a procedurii nu se va publica doar în BPI, ci va fi comunicată părților interesate în vederea exercitării căii de atac. Mai mult, Tribunalul va trebui să comunice hotărârea de deschidere a procedurii atât practicianului în insolvență, cât și, dacă este cazul, Autorității se Supraveghere Financiară. A se vedea C.B. Nasz, *Declanșarea procedurii insolvenței*, Ed. Hamangiu, București, 2014, p. 226.

¹² A se vedea și C.B. Nasz, *Declanșarea procedurii insolvenței*, op. cit., 2014, p. 90.

Notificările, cu excepția cazului în care sarcina notificării aparține altor organe care aplică procedura, și convocările prevăzute de Codul insolvenței cad în sarcina administratorului judiciar sau a lichidatorului judiciar, după caz.

Publicarea actelor de procedură, sau după caz a hotărârilor judecătorești, în Buletinul Procedurilor de Insolvență înlocuiește, de la data publicării acestora, citarea, convocarea și notificarea actelor de procedură efectuate individual față de participanții la proces, acestea fiind prezumate a fi îndeplinite la data publicării.

În ceea ce privește notificarea creditorilor debitorului de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, imediat după deschiderea procedurii de insolvență, în vederea formulării unor eventuale cereri de creanță, aceasta se va realiza tot potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă. Codul insolvenței a prevăzut expres la art. 42 alin. 3 teza a II-a căci creditorii care nu au fost astfel notificați sunt considerați de drept repuși în termenul de depunere a cererilor de creanță, însă aceștia vor prelua procedura în stadiul în care aceasta se află.

3. Repunerea de drept în termenul de a formula cererea de creanță a creditorilor ce nu au fost notificați

În altă ordine de idei, legiuitorul a reglementat indirect un caz de repunere de drept în termenul de a formula cererea de creanță. Deși legiuitorul a stabilit că termenul pentru depunerea cererilor de creanță **este unul de decădere**, totuși a instituit **posibilitatea repunerii în termen** pentru titularul de *creanțe anterioare deschiderii procedurii de insolvență* căruia nu i-a fost notificată deschiderea procedurii insolvenței debitorului, potrivit prevederilor Codului de procedură civilă. Legiuitorul a prevăzut însă, căci creditorul repus în termenul de a formula cerere de creanță și căruia i se admite cererea de creanță va prelua procedura în stadiul în care aceasta se află, acesta fiind asimilat intervenientului din procesul civil de drept comun.

Această prevedere legală este de natură să înlăture controversele apărute în practica judiciară anterioară adoptării Codului insolvenței privind situația titularilor de creanțe anterioare deschiderii procedurii de insolvență care nu au fost notificați potrivit prevederilor Codului de Procedură civilă. Astfel, au existat situații în care debitorul nu a cuprins în lista creditorilor săi toți titularii de creanțe împotriva averii debitorului și administratorul judiciar/lichidatorul judiciar nu i-a putut notifica potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă, hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență fiind publicată însă, în Buletinul Procedurilor de Insolvență. Potrivit prevederilor art. 7 alin. 3 teza a II-a din Legea nr. 85/2006, pentru creditorii care nu au putut fi identificați în lista debitorului procedura notificării se considera îndeplinită dacă hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență fusese publicată în Buletinul Procedurilor de Insolvență. Cel mai adesea titularii de creanțe care nu fuseseră notificați potrivit prevederilor Codului de procedură civilă, neavând cunoștință despre publicarea în Buletinul Procedurilor de Insolvență a hotărârii de deschidere a procedurii insolvenței, formulau cererea de creanță, cu depășirea termenului pentru înregistrarea acesteia la tribunal, iar administratorul judiciar/lichidatorul judiciar o considera tardivă și în consecință constata decăderea creditorului din dreptul de a participa la procedura de insolvență. Împotriva măsurii administratorului judiciar/lichidatorului judiciar titularul de creanțe

formula contestație, iar instanțele de judecată au considerat ca fiind viciată procedura de notificare a creditorului, acesta fiind considerat în termenul de a formula cererea de creanță.

Astfel, într-o opinie¹³ s-a reținut că pentru creditorii care nu au fost identificați în lista debitorului procedura notificării deschiderii procedurii insolvenței se consideră îndeplinită dacă a fost efectuată prin publicarea hotărârii în Buletinul Procedurilor de Insolvență. În cazul în care creditorii neidentificați în acest mod nu depuneau cererea de admitere a creanțelor în termenul stabilit de judecătorul sindic, aceștia erau decăzuți din dreptul de a participa la procedura insolvenței. De asemenea, în susținerea aceleiași opinii¹⁴ s-a considerat că un creditor care a depus opoziție împotriva hotărârii de deschidere a procedurii la cererea debitorului nu poate invoca, în justificarea depășirii termenului de depunere a cererii de creanță, faptul că nu considera justificată insolvența pretinsă de societatea-debitoare, având în vedere că a intervenit sancțiunea decăderii din dreptul de a mai participa la procedura de insolvență.

Într-o altă opinie¹⁵, pe care o împărtășim, în ipoteza în care creditorului nu i-a fost notificată deschiderea procedurii insolvenței conform prevederilor Codului de procedură civilă, conform art. 61 alin. 3 din Legea nr. 85/2006, *creditorul nu putea fi sancționat cu decăderea din dreptul de a participa la procedura insolvenței debitorului*, conform art. 76 din Legea nr. 85/2006, atunci când debitorul a omis cu sau fără intenție să îl cuprindă în lista creditorilor săi. O astfel de interpretare a prevederilor cuprinse în legea insolvenței, privind notificarea creditorilor, este de natură a aduce îngrădiri acestora, iar limitarea drepturilor civile, în sens larg, nu este permisă decât pentru situațiile prevăzute de art. 53 din Constituția României. Procedura insolvenței are ca scop acoperirea pasivului debitorului, conform art. 2 din Legea nr. 85/2006, în consecință prevederile acestei legi trebuie interpretate în favoarea creditorilor. Față de aceste constatări, văzând și principiul asigurării dreptului la un proces echitabil, statornicit de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, creditorul a fost considerat în termenul de a formula cererea de creanță.

Într-adevăr, față de cele analizate mai sus, rațiunea tezei secunde a art. 42 alin. 3 din Legea nr. 85/2014 este aceea de a **instituî un remediu procesual** în favoarea acelor creditori care, fără a se afla în culpă, nu ar mai putea participa la procedură ca urmare a decăderii din dreptul de formulare a cererii de admitere a creanței. Dispoziția legală evocată *nu distinge în funcție de cauza care a determinat lipsa notificării* – conduita culpabilă ori frauduloasă a administratorului judiciar, care omite să notifice creditorul înscris pe lista creditorilor sau conduita culpabilă ori frauduloasă a debitorului, care omite să înscrie creditorul pe lista creditorilor, provocând, de această manieră netransmiterea către acesta a notificării referitoare la deschiderea procedurii insolvenței. Incidența, în ambele cazuri, descrise, *după cum am relevat mai sus*, a repunerii în termen de drept este impusă, așadar, de principiul de interpretare *ubi lex non distinguit, nec nos*

---

¹³ Sent. civ. nr. 3452/16.06.2009 pronunțată de T. București, s. a VII-a com.; dec. civ. nr. 60/17.01.2011 pronunțată de C. Ap. București, s. a V-a com., irevocabilă; dec. civ. nr. 490/14.04.2010 pronunțată de C. Ap. Timișoara, irevocabilă.

¹⁴ Dec. civ. nr. 404/23.03.2010 pronunțată de C. Ap. Timișoara, irevocabilă.

¹⁵ Sent. civ. nr. 2873/13.12.2012 pronunțată de T. Brașov, a. a II-a civ., cont. adm. și fisc., irevocabilă, nepublicată; sent. civ. nr. 471/12.02.2014 pronunțată de T. Brașov, s. a II-a civ., cont. adm. și fisc., irevocabilă, nepublicată.

distinguere debemus. Pe de altă parte, *ubi eadem est ratio, ibi eadem solutio esse debet* și nu putem să nu remarcăm că rațiunea protejării creditorului cunoscut dar nenotificat reclamă aceeași soluție legislativă, indiferent de cauza lipsei notificării.

Neacceptarea acestei teze, pornindu-se de la premisa potrivit căreia teza secundă a art. 42 alin. 3 din Legea nr. 85/2014 nu ar putea fi citită decât la lumina art. 99 alin. 1 și 3 din aceeași lege, care nu instituie, în sarcina administratorului judiciar, obligația notificării individuale a tuturor creditorilor cunoscuți, ci doar a celor incluși pe lista întocmită de către debitor, este susceptibilă să creeze o situație de discriminare procedurală stupidă între creditorul nenotificat înscris pe această listă și creditorul nenotificat neînscris pe această listă, forțându-l pe acesta din urmă să solicite instanței de judecată, în mod tradițional, repunerea în termenul de formulare a cererii de admitere a creanței, în temeiul art. 186 C. pr. civ., raportat la art. 342 alin. 1 din Legea nr. 85/2014. În tot cazul, interpretarea restrictivă¹⁶ a prevederilor art. 42 alin. 3 din Legea nr. 85/2014, sub aspectul sferei de aplicare a acestora, este neconformă chiar cu principiul recunoașterii drepturilor existente ale creditorilor.

4. Cererea de creanță și documentele justificative

Cererea de creanță se înregistrează la tribunal, la dosarul de insolvență, **în termen de maximum 45 de zile de la data deschiderii procedurii** de insolvență. Aceasta trebuie să fie însoțită de documentele justificative ale creanței și de actele de constituire de cauze de preferință. Se constată că legiuitorul nu a prevăzut nici o sancțiune în ceea ce privește nedepunerea documentelor justificative împreună cu cererea de creanță. Într-o opinie¹⁷ se arată că sancțiunea nedepunerii documentelor justificative ale creanței și ale cauzelor de preferință ale creanței este decăderea din dreptul de a face dovada creanței, fiind aplicabile prevederile art. 254 C. pr. civ.¹⁸ În practica judiciară, anterioară adoptării Codului insolvenței și noului Cod de procedură civilă, s-a opinat¹⁹ că înscrisurile justificative cererii de creanță vor putea fi depuse la dosar și ulterior cererii de creanță și chiar și cu prilejul soluționării contestației creditorului împotriva măsurii administratorului judiciar/lichidatorului judiciar de neînscrisere a creanței în tabelul creditorilor debitorului. În ceea ce ne privește împărțăm cea de-a doua opinie exprimată, având în vedere că procedura insolvenței este o procedură colectivă și concursuală care are ca scop principal acoperirea pasivului debitorului. În consecință, organele care aplică procedura de insolvență trebuie să asigure participarea creditorilor debitorului la această procedură, astfel încât se impune ca *interpretarea prevederilor legale*, atunci când legea nu distinge, *să nu fie restrictivă*. Atâta timp cât în Codul insolvenței s-a prevăzut sancțiunea decăderii numai în ipoteza neformulării cererii de creanță, apreciem că administratorul judiciar/lichidatorul judiciar are obligația de a solicita creditorului documentele justificative

¹⁶ Pentru analiza pe larg a acestei chestiuni, a se vedea I. Adam, N. Adam, *Principiile procedurii insolventei și drepturile și obligațiile participanților în reglementarea Legii nr. 85/2014*, op. cit., p. 16.

¹⁷ N. Țândăreanu, *Codul insolvenței adnotat*, Ed. Universul Juridic, București, 2014, p. 186.

¹⁸ Potrivit art. 254 alin. 1 NCPC probele se propun, sub sancțiunea decăderii, de către reclamant prin cererea de chemare în judecată, iar de către părât prin întâmpinare, dacă legea nu dispune altfel. Ele pot fi propuse și oral, în cazurile anume prevăzute de lege.

¹⁹ Sent. civ. nr. 1909/28.10.2009 pronunțată de T. Brașov, s. com., irevocabilă, nepublicată.

creanței, iar în cazul în care acesta nu se conformează, va respinge cererea de creanță ca fiind nedovedită.

5. Organele care au obligația îndeplinirii actelor de procedură²⁰

În privința organelor care au **obligația îndeplinirii actelor de procedură** menționate, legea prevede că notificările și convocările sunt în sarcina administratorului judiciar sau a lichidatorului. În privința notificărilor, acestea vor putea cădea și în sarcina altor organe care aplică procedura, dar numai în cazurile și în condițiile expres prevăzute de lege.

Sarcina publicării actelor de procedură sau a hotărârilor judecătorești în Buletinul procedurilor de insolvență revine instanțelor judecătorești, publicarea acestora înlocuind citarea, convocarea și notificarea actelor de procedură efectuate individual față de participanții la proces, acestea **fiind prezumate a fi îndeplinite** de la data publicării.

Pentru creditorii care au înregistrat cereri de admitere a creanțelor nu mai este necesară îndeplinirea formalităților de citare a acestora, prezumându-se *juris et de jure* că termenele prevăzute la art. 100, 146, 147 sunt termene **în cunoștință**²¹.

Publicarea actelor de procedură sau, după caz, a hotărârilor judecătorești în BPI înlocuiește, de la data publicării acestora, citarea, convocarea și notificarea actelor de procedură efectuate individual față de participanții la proces, acestea fiind prezumate a fi îndeplinite la data publicării.

În fine, în privința **calității în care vor fi citate persoanele participante la procedură**, legea dispune că în procedurilor contencioase vor fi citate în calitate de **părți** numai persoanele ale căror drepturi sau interese sunt în competența de soluționare a judecătorului-sindic și numai în condiții de contradictorialitate. În cazurile în care promovarea drepturilor și intereselor nu implică aspecte ce țin de contradictorialitate, se vor aplica dispozițiile referitoare la procedura necontencioasă prevăzute de Codul de procedură civilă, dar numai dacă acestea din urmă nu contravin unor dispoziții exprese din legea insolvenței.

---

²⁰ A se vedea, în acest sens, I. Adam, C.N. Savu, *Legea procedurii insolvenței. Comentarii și explicații*, Ed. C.H. Beck, București, 2006, p. 146.

²¹ A se vedea, în acest sens, R. Bufan coordonator, *Tratat practic de insolvență, op. cit.*, 2014, p. 187.